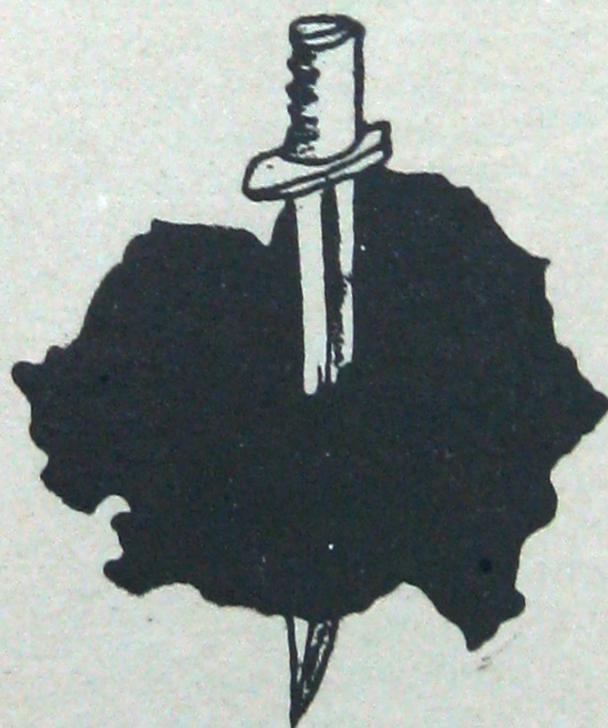
însemnări

(APUNTES)

Public. Lunara | PE DRUMUL ROMANISMULUI | Director: Radu Ghenea

N°. 12 OCTOMBRIE 1952
BUENOS AIRES

însemnări

No. 12 - Octombrie 1952

IMPOTRIVA MINCIUNII

Civilizaţia, sau mai bine zis educaţia, ne-a deprins să tolerăm şi uneori să practicăm o specie de minciuni inofensive necesare armonioasei convieţuiri şi adesea chiar moralei, oricât de paradoxal pare.

Trebue însă să recunoaştem că dozajul tolerabil al unei ipocrizii dictate în unele circumstanţe de imperativul unor bune relaţii sociale ori de salvarea unor principii, este astăzi cu mult depăşit.

Celace putea fi o toleranţă, excepţional şi cu multe reticenţe admisă, a devenit o normă generală. In politică şi deci în propagandă — care nu este decât unul din instrumentele politicii — minciuna s'a întins până la extremitatea de a îneca în întregime un principiu, dându-i circulaţiei alterat, într'o modelare distinctă.

Nu se poate nega că şi de partea noastră a naţionaliştilor, uniţi mai mult sau mai puţin în faţa ameninţării comuniste cu susţinătorii unor arhaice doctrine conservatoare sau liberale există minciuna. Există o minciună care caută să ascundă imperfecţiuni, insuficienţe şi nedrepsităţi, încă neeliminate din "sistemele" noastre diferite şi totuşi apropiate dacă le comparăm cu acelea câre caracterizează pe dezgeneraţii emuli ai lui Marx, pe adevăraţii noştri duşmani.

Persistenţa acestor minciuni ar trebui să ne jeneze pe toţi şi extirparea lor să ne fie o obsesie. Fără falsă modestie, pentru unii preocuparea e permanentă dar nu a putut contagia şi pe proaspeţi ai cruciadei anticomuniste veniţi alături de noi şi încă în locurile de frunte, împovăraţi de un bagaj netrecut pe la etuva renunţărilor personale şi a realităţilor politice.

Este însă adevărat că "efectul" asupra marei mase amorfe din omenire, a minciunilor aciuite în policroma noastră tabără, nu conţine germenii cei mai primejdioşi. Răul maxim pe care îl pot produce — şi nu încercăm să minimalizăm gravitatea ei doar să îi fixăm locul pe o scară a posibilelor consecinţe nocive — este deziluzia care urmează frustratei încrederi în celace se pretindea just.

Dar deziluzia care urmează încrederii acordate unor formule ce pretind a îmbrăţişa idealurile cele mai înalte şi care efectiv ascund realităţile cele mai abominabile, este de alt gen şi este însoţită şi de vexaţiunile fizice cele mai grave. Am păşit la examinarea "minciunei", a celei mai actuale dintre ele, din tabăra roşie.

Cu rafinată abilitate, Kremlinul şi subordonaţii săi devotaţi ca şi propagandiştii săi inconştienţi, stupizi, difuzează aparent splendida formuă de înţelegere între toţi, de pace. Pacea constructivă, pacea înfrăţirei, pacea egalităţii de drepturi.

Câte sute de mii, câte milioane de oameni încă liberi, inocenţi, neinformaţi asupra teroarei impuse de bestialitatea Moscovei, acolo unde a fost lăsată să aşeze prin senilitatea unui infirm înrăit promovat de ironia soartei, în împrejurări tragice, personalitate mondială — nu se lasă încă seduşi?

Si odata seduşi, naivii caută alţi aderenţi.

Asistăm la rostogolirea cu aspect de avalanşe în creştere a uneia din minciunile cele mai sinistre.

Cinicii din Kremlin, cei ce mint în numele unui proleteriat mondial pe care îl exploatează doar ca forţă numerică şi ca imagine dialectică, oamenii fără conştiinţă şi fără Dumnezeu, tiranii după a căror porunci, sute de oameni iau zilnic drumul ocnelor sau pier de foame şi schingiuiri în România, în Ungaria, în Polonia, în Cehoslovacia, în Bulgaria şi în imensa Rusie, fac congrese şi împrăştie milioane de apeluri pentru pace!

Pentru pacea lor!

Pentru a îşi asigura durata iadului din ţările ocupate.

Pentru a li se lăsa timpul în care să extermine în masele paralizate de spaimă orice veleitate de libertate, orice speranţă.

Pentru transformarea omului

Urmare pag. 15

IN TIMP SI IN SPATIU

STATELE Unite își concentrează interesul asupra campaniei electorale, partidele rivale încercând să desființeze pe Candidatul advers descoperindu-i incorectitudini. După ce dl. Nixon candidat republican la vicepreședenție a putut repudia acuzațiile democraților, însuși dl. Adlai Stevenson este acuzat de republicani și invitat să lămurească posesiunea anumitor fonduri.

Spectacolul e frumos și încurajator. In timpul acesta în Corea, luptele par să se intețească, atacuri și contraatacuri de o parte și de alta, pierderi grele sub surâsul Kremlinului care a voit să se aplice o ventuză de fixare nortamericanilor și a reușit.

Triunful bătrânului general Ibañez în Chile și periculoasa cochetare a guvernului bolivian cu comunismul, sunt realități nu tocmai agreabile pentru State Departament deși acesta dispune încă de suficiente mijloace convingătoare față de surorile sudamericane.

Nu cunoaștem încă obiectul negocierilor economice ruso-argentine, dar sperăm că nu vor fi dublate de o apropiere politică.

Țările arabe recurg la luminile doctorului Schacht care nu va putea face minuni dar dacă va reuși să coordoneze economiile naționale a diferiților "pacienți" le-ar aduce un serviciu efectiv, fără a entuziasma Marea Britanie.

Supușii Grațioasei Sale Majestăți — cei înregimentați laburismului — se lasă, pare se, din ce în ce mai mult seduși de farmecul ideilor dlui Bevan a cărei eventuală viitoare ascensiune la postul de premier nu ne-ar aduce nimic bun.

In Germania, succesorul lui Kurt Schuhmacrer, Olenhauer manifestă aceiași ostilitate vehementă ca și predecesorul său, participării Germaniei în concernul european dirijat de Statele Unite și totuși, din ce în ce se evidențiază că punctul de sprijin esențial, în toate calculele occidentalilor îl constituie Germania, Spania și Italia, deci atitudinea unui puternic partid german nu trebuie... disprețuită. Putem prevedea că într'un anumit moment, pentru a își asigura concursul plin a foștilor inamici sau al foștilor antipatizati — ca de pildă generalisimul Franco — marii democrați vor fi constrânși la noi concesii azi nebănuite. Turneul promis — dacă se va realiza — a ultimei vedete a adevăraților democrați, ne referim la voiajul "mareșalului" Tito în Anglia și Statele Unite, nu va aduce schimbări substanțiale în panorama mondială. In schimb s'ar putea să asistăm la o modificare a politicei externe suedeze în sensul unei complecte angajări — până acum evitate — în alianța occidentală. Revista News Week afirmă că din informațiile Intelligence-Service-ului ar reeși că în Rusia se consideră cu totul insuficientă apărarea Norvegiei, Suediei și a Danemarcei în actualul complex de acorduri și în consecință se poate deduce necesitatea pentru Suedia de a lua noi deciziuni de orientare.

Congresul comunist din Moscova nu s'a terminat în momentul încheierii acestor însemnări, observatorii politici se așteaptă încă la posibila desemnare a succesorului țarului roșu, la o serie de noi epurări și la intensificarea campaniei "pentru pace".

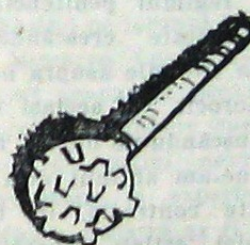
Exigența sovietică de a fi rechemat ambasodorul american Kennan — al cărui agrement fusese o surpriză, fiind cunoscute sentimentele sale anticomuniste, ar răspunde, după unele păreri, dorinței Sovietelor de a nu avea în Moscova în timpul congresului partidului, privirea unui clarvăzător și profund observator străin îmbrăcat în imunitatea diplomatică. Dealtfel nu se poate nega că declarațiile făcute de dl. Kennan, depășesc obiectivitatea și prudența diplomatică și puteau constitui prin ele însăși un suficient motiv de calificare ca persona no grata. Și în această materie succesivele toleranțe ale guvernelor democrate față de "trimișii" Moscovei, nu pot fi opuse intoleranței lor intransigente, fiind vorba de... două lumi diferite care nu se vor înțelege niciodată decât dacă... vom plăti noi, "sateliții"... oalele sparte.

1 Octombrie 1952 R. G.

PRIMUL OBIECTIV: ELIBERAREA

IN MARGINEA INTERVIEWULUI DOMNULUI HORIA SIMA

TITRAJUL pătimaș, pe care l-am dat inteviewului dlui Horia Sima, publicat in numărul nostru anterior, a putut induce în eroare pe unii cititori grăbiți. Considerând incisa luată de noi ca titlu ("Nu recunoaștem actualul Comitet și nu tratăm cu el") drept fraza reprezentativă tip a declarațiilor dlui Sima, si-au putut imagina că obiectivul principal al șefului Mișcării Legionare a fost dezavuarea Comitetului și stigmatizarea integranților săi. Dacă aceasta este intr'adevăr impresia cu care au rămas cititorii, regretăm inabilitatea noastră. Si pentru a pune fiecare lucru la locul său și Comitetul, deci, cum se cuvine, la coadă - îi invităm să analizeze împreună cu noi, de data aceasta fără grabă, interviewul mai sus amintit.

Spre deosebire de articolele ce, cu precădere, își deschid drumul în publicistica românească băjenară, și care, de preferință, etalează neajunsuri și cumulează critici, debitate și unele și altele pe un glas superior și apodictic, când nu enervat și debordând de invective, declarațiile dlui Horia Sima se disting prin tonul senin și sobru, al conducătorului politic prea conștient de greutatea responsabilităților ce-i incumbă pentru a-și irosi energiile în sterile digresiuni de ordin polemic. Tot astfel aportul constructiv al declarațiilor dlui Sima depășește sensibil — și în importanță, și în extensiune — indispensabilele puneri la punct critice, ce-i fuseseră solicitate de trimisul nostru.

OBSERVATII CRITICE

I. Deoarece în însăși intenția animatorului "Frontului Libertății" observațiile critice erau de ordin secundar, fie-ne îngăduit să ne începem analiza cu dânsele. Precizând că în totalitatea lor țintesc să puie in lumină cauzele unei situații prin însăși esența ei "critică": aceia a crizei în care se sbate emigrația românească.

Două sunt, după dl Horia Sima, seriile de cauze care explică procesul de destrămare al diasporei noastre: unele prezente și superficiale, altele mai grave, cu rădăcini adânc înfipte in trecutul recent al istoriei noastre. Cele dintâiu se incarnează în câteva grupuri de oameni, iresponsabili, fără priză și, în orice caz, trecători; cele din urmă într'un întreg sistem politic nenorocit și, din nenorocire, încă activ.

Responsabilii

1o.) Cine sunt oamenii? In primul rând, "cei care se cred îndreptățiți să reprezinte neamul românesc... dar se gândesc mai puțin la liberarea Țării și mai mult la aservirea ei după eliberare".

Apoi o "puternică infiltrație comunistă: sunt în emigrația românească oameni care nu sunt liberi pe mișcările lor, care au contractat obligații față de guvernul comunist din Țară".

Dl Sima nu citează nume. Trimisul nostru însă, printr'o insinuantă întrebare nu lipsită de a propou, intrevine: "Ce părere aveți despre Comitetul Național?", fără să precizese prin ce asociație de idei ("cei ce voesc aservirea Țării" sau "puternica infiltrație comunistă") s'a oprit la dl Vișoianu. Fără a utiliza vocabularul devenit curent, prin uzul amplu și răspândit în presa românească, ori de câte ori este vorba despre nefericita persoană a dlui Vișoianu ("șef de gang", "defraudatorul Fondului", "trădător"), dl Horia Sima are totuși, pentru dânsul aprecieri severe, dar motivate. Dacă-i găsește prezența în fruntea Comitetului drept "o permanentă sfidare adusă suferintelor Țării", atunci pentrucă "gestul" (noi am fi zis trădarea) dela 23 August nu a fost numai un act izolat și nefericit, dictat de oportunism, ci rezultatul firesc și logic "a întregei lui activități politico - diplomatică, orientată permanent spre Soviete".

Politica demisiei nationale

2o. Oamenii deci ai lui 23 August ca şi nesăbuitul lor gest, nu sunt o simplă apariţie epizodică, ci punctul terminal al unui întreg sistem politic, practicat între cele două răsboaie. "Caracteristica acestei politici este că nu i-se poate atribui un sens pur românesc... Centrul ei de sprijin nu era în pământul românesc ci s'a mutat din capitală în capitală intr'un continuu vagabondaj: Paris, Londra, Moscova, Berlin, Moscova".

Responsabilii politicei noastre externe, deveniţi docile "instrumente de dominaţie al unei pături corupte şi înstrăinate de neam care pusese stăpânire pe cârma Tării şi pe izvoarele ei de bogăţie", au sacrificat în mod constant interesele româneşti.

Dar şi aici dl Horia Sima este mai blând în aprecieri decât noi inşine sau decât dl Pamfil Seicaru, intrucât nu vorbeşte de trădare, de un complot criminal conştient organizat împotriva neamului, ci doar de superficialitate, nepregătire, stupiditate: "acte precipitate", "agăţări disperate de noile situaţii internaţionale", "graba stupidă şi fără nici o garanţie cu care s'au înfrăţit cu bolşevicii"...

Astfel că declaraţia: "Nu recunoaştem actualul "Comitet" şi nu tratăm cu el" se impune ca o concluzie logică, prin propria ei greutate, întrucât din cele ce preced rezultă cu evidentă că nici oamenii care-l formează, nici politica ce-l animă "nu reprezintă nici pe Românii din Tară şi nici pe cei din emigraţie". Poate fi folositor (şi încă) Londrei sau Moscovei, însă nonă Românilor, cu hotărîre, nu.

APORTUL CONSTRUCTIV AL INTERVIEWULUI D. HORIA SIMA

II. După utilele puneri la punct de mai sus — utile, pentrucă s'au găsit energumeni care, în orbirea lor pătimaşă să meargă până a scrie că legionarii se inţeleg "destul de bine" cu oamenii dlui Vişoianu, pe care i-am utiliza ca pe nişte cătei dresaţi a scoate castane legionare din nu ştiu ce foc democrat — să trecem la enumerarea principalelor teme constructive, enunţate in interviewul dlui Horia Sima. In fecundele lor implicaţii de realizări practice ni se par a depăşi cu mult importanţa aparatului critic rezumat în rândurile precedente.

LEGIUNE SI POLITICA

1. Mişcarea legionară iese din expectativă. Intr'adevăr, timp de "şapte ani ne-am păstrat in situaţia de "Români Liberi", dispuşi să dăm concursul la realizarea unei formule eficace de reprezentare naţională peste hotare". Ne-am abţinut, adică, dela orice manifestare politică autonomă, deşi atât importanţa noastră numerică cât şi antecedentele noastre politice ne-ar fi calificat să revendicăm pentru noi dreptul la conducere. Am preferat însă să ne eclipsăm, să nu turburăm apele preopinenţilor nostri şi să nu le zădărnicim eventualele şanse de succes, în care, cu legitimă incredulitate, ne-a plăcut totuşi să nădăjduim. Infieraţi ca naţionalişti şi anticomunşti, am ales să stăm deoparte, intr'o vreme in care la Washington, la Londra ca şi la Paris proaspăta idilă cu Kremlinul nu se destrămase încă şi în care statele noastre de serviciu anticomunist în slujba neamului puteau mai degrabă să dăuneze intereselor momentului. Cu răbdare şi stoicism, am tăcut şi ne-am abţinut dela orice manifestare atât in timpul monarhiei cu generali — sperând că generalii ar putea redresa situaţia disperată creată prin Actul dela 23 August —, cât şi în timpul monarhiei cu guvern comunist — sperând că monarhul va putea îndulci regimul penitenciar ce, cu intensitate crescândă, îşi strângea chingile asupra neamului nenorocit. Cu aceiaşi răbdare şi muşcându-ne buzele, am tăcut şi ne-am abţinut dela orice activitate contrarie, in timpul monarhiei exilate, sperând că pripita injnebare de rezistenţă-oficială va deschide in sfârşit ochii asupra realităţii şi, profitând de legăturile politice cu guvernele occidentale, împotmolite încă în mitul egalităţii tuturor democraţiilor şi a unităţii de acţiune anti-fascită, vor reuşi — ţinând un limbaj pe care noi, naţionaliştii anticomunişti n'am fi ştiut să-l vorbim — să obţină pentru Tara împilată dacă nu dreptate întreagă, cel puţin o uşurare a infinitelor suferinţe.

Am rezervat prin atitudinea noastră de discreţie şi neimixtiune, toate şansele pe care ne puteam imagina că "democraţii", anti-fasciştii şi prosovieticii notorii din fruntea rezistenţei noastre oficiale, le-ar fi avut.

Totul zadarnic. Una după alta posibilităţile României au fost ratate de cei "ce se gândeau mai puţin la eliberarea Tării şi mai mult la aservirea ei după eliberare". Deci, "după această îndelungată şi nefericită experienţă, era inutil şi dăunător pentru forţele luptătoare" legionare să persiste în inactivitatea lor politică. (Subliniem POLITICA, întrucât în toate celelalte domenii legionarii s'au manifestat, in aceşti şapte ani de expectativă, cu un spirit de inţiativă de sacrificiu şi de continuitate fără precedente).

FRONTUL LIBERTATII

2o. Păşind pe terenul luptei politice, Mişcarea Legionară nu a înţeles să acapareze pentru sine conducerea destinelor româneşti încăpute pe mâini nevrednice, deşi, repetăm, şi experienta şi clarviziunea noastră ar fi justificat aceasta revendicare.

Animaţi de aceiaşi profundă dragoste pentru tot ceiace este românesc, care caracterizează Legiunea dela însăşi fundarea ei şi împinşi de un spirit de largă înţelegere pentru toţi Românii angajaţi în aceiaşi luptă, am redus la tăcere interesele noastre partidare, care intotdeauna s'au subordonat intereselor neamului, şi, prin creerea **Frontului Libertăţii**, am dat posibilitatea de mobilizare a forţelor româneşti în serviciul luptei de eliberare a României.

Accentul in Front nu se pune nici pe legionarismul membrilor (care pot, dar nu trebuie să aparţie Mişcării), nici pe naţionalismul lor atestat din vechi, nici pe

credinţele lor politice, ci exclusiv pe spiritul lor de conlucrare în slujba unui obiectiv unic, cu precădere absolută: eliberarea.

3o. Determinate limitele actuale ale **Frontului Libertăţii**, circumscrise la rolul său esenţial de instrument de luptă, se cerea lămurită poziţia noastră faţă de alte "instrumente", nu numai de luptă, ci de guvernare şi dăinuire a neamului. Azi in exil, mâine in Tară. Este vorba de un Comitet autentic reprezentativ al voinţei româneşti exilate şi captive, de Guvernul din România liberă de mâine, de instituţia supremă a organizării noastre constituţionale, Monarhia.

a) "Formaţia viitorului Comitet National" spune dl Horia Sima "trebuie să fie opera grupărilor politice". Un Comitet nu poate fi reprezentativ când se numeşte el însuşi şi când se menţine prin minciună, fraudă şi abuz. Un Comitet în care singuri figurează reprezentanţii politicei pro-sovietice, nu se poate numi nici reprezentativ, nici naţional.

b) Tot astfel, viitorul guvern al României libere, pentru a fi cu adevărat reprezentativ şi naţional, va trebui să fie o emanaţie a "luptătorilor de-acasă, cei ce au pătimit în închisori şi toţi cei ce au rezistat teroarei rosii". In sânul său reprezentanţii diferitelor comitete de peste hotare nu-şi vor găsi locul decât "dacă se va fi adeverit între timp că munca lor în străinătate a fost de vreun folos pentru Tară". In nici un caz nu se poate tolera ideea, necum uneltirile în vederea instalării la cârma Tării a unui guvern impus de vreo putere străină, ori care ar fi aceasta.

c) Monarhia a fost şi este, în doctrina legionară, "garanţia continuităţii Statului Român şi imaginea permanenţelor de viaţă ale neamului nostru", rolul Suveranului fiind acela de arbitru al luptelor politice interne si nu acela de unealtă a unui partid sau a unei politici particulariste.

4o. In orice caz; ori care ar fi viitoarele aşezăminte naţionale ale patriei eliberate, şeful Mişcării Legionare şi actualul animator al "Frontului Libertăţii" nu are "nici un moment de îndoială în destinul românesc. IL VAD MARE CUM N'A MAI FOST VREODATA IN CURSUL ISTORIEI NOASTRE". **LUCIAN FURDUI.**

CATRE O EUROPA UNITA

IN toate țările Europei un roi întreg de cercuri de studii, de asociații, de federații și confederații, de congrese și reuniuni de tot felul, până la "Parlamentul European" dela Strassburg, sunt închinate 'ideei europene'. Din nefericire multe din aceste inițiative. Au un caracter pur formal, fiind menite parcă mai mult să dea impresia că se lucrează pentru unirea Europei, decât s'o realizeze într'adevăr.

In general, activitatea "europeiștilor" din ultima vreme ne dă dreptul să constatăm că aceștia sunt atât de preocupați de formele exterioare în care urmează să se înfățișeze noua Europă, încât se pare că au uitat de ce este de dorit unitatea europeană și care sunt rosturile înalte care o justifică. Ori, tocmai pentru a găsi formele cele mai potrivite pentru viitoarea unire europeană, e nevoie înainte de toate să se realizeze acordul prealabil asupra țelurilor urmărite prin constituirea ei.

De ce e de dorit să se ajungă la unitate europeană?

Noua Europă urmează să fie clădită exclusiv sau preponderent pe acorduri politice, pe organizații economice sau, înainte de toate, pe o apropiere spirituală?

E concepută Europa de mâine ca o reuniune de indivizi sau ca o colaborare între națiuni?

Ce destin transcendental împlinește ea și în ce măsură poate fi socotită ca făcând parte din marele plan al lui Dumnezeu?

Dacă ar fi să judecăm Europa de mâine după ceea ce ne-a fost prezentat în ultimile luni ca prima ei realizare constructivă și ca nucleul din care se va desvolta viitoarea Europă — "Uniunea Montană" dela Luxemburg — ar trebui să tragem curioase concluzii. Intr'adevăr această "Uniune", destinată să dea o organizație interstatală unor importante industrii miniere și metalurgice, pare a fi un lucru înțelept și folositor. Nu e mai puțin adevărat însă că însuși autorii ei ar fi declarat-o ca un infam trust capitalist... dacă ar fi realizat-o alții sau ar fi luat ființă înainte de războiu. Astăzi însă ea e declarată adevărata bază a Europei de mâine, de unde ar rezulta că principalul țel al unirei europene ar fi o mai bună organizare a producției industriale, o mai rațională distribuție a materiilor prime, o mai eficace diviziune a muncii între diferitele regiuni ale continentului, adică numai realizări în domeniul economic.

Se trădează aici o concepție materialistă, care nu poate justifica uriașa prefacere ce se urmărește în viața Europei. In mod fatal o asemenea concepție nu poate duce decât la realizări exterioare, pur formale, a unității europene spre care se tinde.

Nu pentrucă să se circule mai comod cu trenul, fără opriri la frontieră; nu pentruca să se standardizeze mai ușor șuruburile sau țevile de calorifer; nu pentru ca să-și întindă mai repede stăpânirea pe toată fața continentului anumite grupe de interese e de dorit să se realizeze o Europă unită. Aceasta cere sacrificii atât de mari din partea tuturor europenilor, încât popoarele n'ar accepta-o numai de dragul unor discutabile "progrese" în domeniul material.

Dar dacă socotim că acordurile economice, oricât de întinse, nu pot fi scopul final si nici măcar mijlocul exclusiv sau preponderent pentru realizarea Europei de mâine, poate fi aceasta închegată numai pe baza unor acorduri între guverne?

Noi credem că nu. Istoria ultimilor patruzeci de ani ne obligă să nu mai acordăm tratatelor —chiar când sunt declarate eterne — decât o durată foarte limitată. Subt ochii noștri a dispărut Liga Națiunilor, creată pentru vecie, iar ONU începe să dea semne de bătrânețe; n'a fost respectată Charta Atlanticului, așa cum nu fuseseră respectate nici cele 14 puncte ale lui Wilson; s'a prăbușit planul Morgenthau, așa cum se prăbușise și sistemul european creat la Versailles. Poate fi deci Noua Europă elaboratul diplomatic al unor cancelarii cari nu cred sincer în tratate nici în clipa când le iscălesc cari nu țin niciodată seama de adevărata voință a neamurilor și de hotărârile cărora națiunile se desinteresează?

Dar chiar dacă o asemenea Europă creată pe cale administrativă s'ar realiza — cu discursurile și fotografiile "istorice" de rigoare, — ar insemna oare că s'a creat într'adevăr unitatea europeană?

Reprezintă oare un super-parlament și un super-guvern european un scop în sine?

Realizările din domeniul organizării tehnice si administrative pot-fi foarte bune, dar numai cu condiția ca ele să nu fie socotite drept țeluri finale de sine stătătoare, ci doar ca unelte de lucru, ca mijloace de netezirea căilor ce duc la realizarea rosturilor supreme care justifică o unire pe plan european.

Europa trebue să se unească pentruca națiunile ei să-și poată desvolta la maximum geniul creator specific fiecăreia.

Dacă națiunile europene ar fi liberate de grija războaielor și neînțelegerilor inter-europene, dacă datorită unei mai bune organizări economice, ele ar fi liberate de grija hranei de toate zilele, s'ar crea posibilitatea ca o cât mai mare parte a forțelor de creație ale popoarelor Europei să se îndrepteze spre domeniile superioare ale spiritului omenesc. Atunci și numai atunci sacrificiile făcute pentru unitatea europeană s'ar justifica, căci aceste creații superioare nu se pot ivi decât în cadrul unor națiuni conștiente de calitățile lor.

Iată de ce putem să afirmăm — fără riscul de a apare drept amatori de paradoxe — că numai o Europă ale cărei națiuni vor trăi într'o atmosferă naționalistă poate realiza o unitate durabilă și rodnică.

Europa de mâine nu trebuie să urmărească contopirea neamurilor ei într'o massă amorfă, uniformă, ci dimpotrivă trebuie să încurajeze potențarea calităților specifice ale fiecărei națiuni. Dar tot atâta de adevărat e că din această nouă Europă trebue să dispară si orice tendință de a cuceri — fie și prin mijloace pașnice — teritorii locuite de alt neam.

Pe de altă parte, minoritățile naționale, ori în ce țară s'ar afla vor păstra depline drepturi de viață spirituală comună cu grupul național din care fac parte; iar garanția acestor drepturi îl constitue tocmai naționalismul.

Dacă într'adevăr "**Naționalismul este voința de a fece conștiente, explicite și actuale valorile naturale ale fiecărei națiuni, pentru a le încorpora patrimoniului comun al umanității**", atunci el poate garanta mai bine decât orice libertatea de exprimare a specificului fiecărei națiuni, grupate sau împrăștiate.

La baza Europei de mâine trebuie să stea acordul spiritual al națiunilor deșteptate în spirit naționalist și nu numai formațiile statale de ieri sau de azi și cu atât mai puțin combinațiile economice.

Numai astfel națiunile Europei vor putea aduce aportul lor total, fără nici o deformație datorită presiunilor din afară, la opera de creație europeană.

Pentruca această garanție să fie deplină, fenomenul de integrare a Europei trebue să treacă, cel puțin ca o fază intermediară, prin alcătuirea unor strânse grupări regionale, ce se vor uni la rândul lor pe plan european. In cadrul european trebuie să se creeze, pe baza afinităților geopolitice, forme locale de colaborare spirituală, politică și economică, adaptate împrejurărilor specifice. Scopul lor principal va fi ca, în cadrul noilor unități create, să se micșoreze importanța frontierelor materiale ale statelor naționale, care prin rigiditatea și impenetrabilitatea lor au contribuit atât de mult la lipsa de înțelegere între popoare.

Frontierele dintre statele naționale trebuie să fie oarecum spiritualizate și făcute transparente, până la a nu mai reprezenta decât limitele naturale ale domeniului spiritual al fiecărei națiuni.

Numai o națiune care trăiește într'un spirit de naționalism luminat poate aciepta grelele sacrificii necesare realizării unității europene. Și numai o conducere dominată de acest spirit poate avea curajul să i le ceară.

Concepția unei Europe unite, structurată pe ideea naționalistă și pe grupele naturale de națiuni, apare astfel cu totul conformă realităților.

Europa unită nu poate și nu trebue să fie o strânsură de indivizi desprinși de neamul lor, ci o creație a **națiunilor** europene, aflate în pace pe planul politic și economic, dar într'o îndârjită întrecere pe planul cultural și spiritual.

In Europa de ieri era mare și puternică națiunea care știa să răpească altor națiuni, prin intrigă și prin forță, bunuri politice și economice.

In Europa de mâine acea națiune va fi scotită mare, care va **dărui** mai generos tuturor celorlalte națiuni din belșugul creațiilor minții și spiritului ei.

Dacă în acest spirit generos se va construi Europa unită, ea va putea într'adevăr intra într'o nouă, fază de înflorire și-și va putea păstra în omenire vechea ei strălucire spirituală și culturală, singura care într'adevăr are preț în fața istoriei. Singura care justifică existența neamurilor înaintea lui Dumnezeu.

Grigore Manoilescu.

Procesul dela Poarta Albă

Publicăm numele judecătorilor cari au condamnat la moarte pe tecnicienii și muncitorii români dela canalul Dunăre-Marea Neagră. Ei sunt: general major de justiție Alex. Petrescu ca președinte, Locot. Col. Cociș Gheorghe și căpitan Baciu Teodor iar procuror militar a fost maior de justiție Teodorescu Ovidiu.

După ce s'a rostit sentința de condamnare la moarte inginerul Nicolae Vasilescu s'a ridicat în picioare și a declarat în auzul sălii întregi:

"Nu regret că las șapte copii în urmă, dar regret că nu pot trăi că să văd schimbarea de regim ce va veni și ca să vă impușc pe voi cu mâna mea proprie".

* * *

23 August și arta

Pictorii și-au părăsit pentru o lună de zile atelierele pentru a decora Bucureștiul în vederea marei sărbători naționale de la 23 August. S'au pictat portretele marilor dascăli ai proletariatului, a conducătorilor partidului și a făuritorilor lui 23 August (cu excepția lui Pătrășcanu, Ana Pauker, Vasile Luca, Vișoianu și a altor politicieni români). In unele panouri sunt demascați ațâțătorii de războiu și modul decadent de viață al imperialiștilor.

* * *

Autorii lui 23 August își sărbătoresc isprava

La București dl. Ministru Bodnăraș a dat un ordin de zi către tovarășii soldați matrozi, sergenți, carpnici, ofițeri si generali care se încheie cu "Slavă celui mai bun prieten al poporului român, genialul învățător al oamenilor muncii din toată lumea, ma-

pământul țării noastre geme...

rele Stalin.

La Londra dl. Alex. Creteanu a înregistrat pe placă un discurs prin care caută să justifice isprava politicienilor români, ispravă care le ar da dreptul la o viitoare și apropiată guvernare.

La "Vocea Americii" așa zisul comitet român a avut nerușinarea să afirme că; "Decizia dela 23 August 1944 a reprezentat voința unui popor de a-și câștiga independența națională", încercând să angajeze și pe Regele Mihai la acest act.

In exil românii au considerat această dată ca zi de doliu și ca o faptă rușinoasă în istoria noastră politică.

* * *

Pentru binele poporului

Din ordinul guvernului R. P. R.-ist au fost reduse prețurile zarzavaturilor și fructelor cu 7 până la 15 o|o. Țăranilor producători li s'a anunțat această bucurie la bariere și au fost îndrumați spre piețe de desfacere special organizate pentru ei. Se zice că noua măsură a avut un mare succes, și că într'o singură zi s'au putut cumpăra în piețele capitalei 3.200 kg. de roșii și 5.000 kg. de cartofi și circa 1.000 kg. de diferite fructe precum și nenumărate alte zarzavaturi la prețuri acceptabile.

Socotind populația capitalei la 1.000.000 de persoane ar veni 3 grame de roșii, 5 de cartofi și 1 de fructe pe cap de locuitor, sau dintr'un kilogram de roșii ar urma să se hrănească 300, din unul de cartofi 200, iar din unul de fructe 1.000 de oameni. După cum poate oricine constata este vorba de un guvern care se îngrijește să facă poporul fericit.

UN AN = DOUASPREZECE NUMERE

Cu actualul număr 12, INSEMNARI își încheie un an de apariție. Este probabil că numai confrații noștri, gazetarii care nevoiesc — cum ar zice dl Racoveanu — la păstrarea graiului românesc in pribegie, pot aprecia cu câtă legitimă mândrie încheiem bilanțul: un an de apariție, douăsprezece numere publicate!

Cititorul comun, acest personaj eminamente simpatic dar, carecum, mitologic, pentrucă aevea nu l-a văzut nimeni, n'are cum să bănuiască dificultățile și obstacolele pe care, in fiecare lună, le au de înfrânt acești "benedictini laici", cum îi numește un confrate din Buenos Aires pe gazetari. Dificultăți economice, obstacole tehnice, necazuri redacționale.

Cum toată lumea nu știe, gazetele exilului — cu excepția a trei publicații oficiale — nu primesc nici o subvenție. Își duc existența exclusiv din mila cititorilor și cum aceștia în deobște nu-s prea miloși, din obolul colaboratorilor. In ceiace privește INSEMNARILE noastre avem tristul orgoliu să afirmăn că — exceptate câteva abonamente — nu ne-a dat nimeni nici un ajutor, nici o subvenție, nici o încurajare materială, fie ea macar simbolică. Cheltuielile — serioase, atât prin calitatea prezentării grafice cât, și prin regularitatea apariției — au fost suportate exclusiv de grupul de prieteni care, acum un an, au decis să ia asupra lor finanțarea: doi strungari, un chelner, un contabil, trei funcționari, un librar, un zidar, doi pălmași, câțiva lucrători și un poet, personaj pitoresc și indispensabil în orice redacție, măcar ca paratrăznet.

Gratie lor și a unor sacrificii cu atât mai sensibile, cu cât sunt periodic repetate, plata tiparului a putut fi asigurată întotdeauna cu anticipație.

Din această echipă de finanțatori constanți, cărora se cuvine să le exprimăm aici un meritat omagiu, se recrutează grupul redacțional, așa cum îl cunoașteți: Radu Ghenea (directorul, împăciuitor deși dârz, dinamic, deși senin), Lucian Furdui (neastâmpărat și imprudent, veșnic vesel, reprezintă apripa noastră stângă), Toader Ioraș (omul cu amintiri, cel mai vechi — zice el — dintre noi. Reprezintă, împreună cu următorul, aripa noastră dreâpta. Acestora le revine responsabilitatea tipografică a revistei. Iată dece, cam trei zile pe lună, îi veți vedea cu creionul în gură, măsurând șpalturile, corectând greșelile zețarului italian, cântărind clișeele ("unde băgăm această sfântă mânăstire?") compunând titlurile și, fără excepție, smulgându-și părul din cap și evocând o seamă de sfinți, printre dinți, la ieșirea fiecărui număr: pentru greșelile de tipar ce, în ciuda repetatelor corecturi, apar tenace, prin generație spontanee.

A doua echipă, în formație, se constituie din camarazii. Gorănescu, Safta, Popinciuc, și Bodoc. La șarnieră, doi mentori: Grigore Manoilescu, Richelieu-ul nostru, neobosit, in veșnică mișcare (pendulând intre Valle Hermoso și Barcelona, între Paris și Roma, între Stuttgart și Munic) si camaradul anonim, care nu-și semnează niciodotă contribuțiile, care este cel mai puternic finanțator, care nu pregetă la nici o corvoadă, dar care refuză cu obstinație a fi citat. Nici măcar cu inițialele. Cititorul curios l-ar putea totuși afla, combinând prenumele scriitorului Cioran cu patronimicul omului politic (sic) Augustin.

Mircea Andronic

Deportări în Constanța

Peste 1.000 de familii din Constanța au fost ridicate peste noapte, încărcate în camioane și trimise spre a fi internate în lagărul de muncă forțată dela Bicaz (Moldova) de unde bărbații și femeile au fost împărțiți în echipe și trimiși să lucreze în ocnele de sare și la fabricile de textile din regiune. Copii au fost separați de părinți și trimisi la școli de reeducare. Această evacuare s'a făcut pentru a se pune la dispoziția funcționarilor sovietici atașați pe lângă autoritatea portului locuințe confortabile.

Altă realizare stahanovistă

Până la 14 Septembrie a.c. țăranii muncitori din raionul Negrești (Iași) și-au realizat planul de predare a cotelor de grâu în proporție de 110,2 % — iar cei din raionul Pașcani în proporție de 104,2 %. — Un adevărat record, adică până la 14 Septembrie li s'au luat oamenilor mai mult decât erau datori să dea și Dumnezeu știe ce li se va mai fi luat după aceia.

Astfel de jafuri stahanoviste nu s'au mai pomenit de pe vremea politicienilor. — Numai ei se luau la întrecere în a lua cât mai mult când băgau mâna în banul statului.

Constituție miraculoasă

Ca urmare a desbaterei proectului de constituție se mărește productia în toate sectoarele muncii cu circa 10 %, — iar în unele fabrici cincinaliștii au dat planul peste cap.

Gurile rele spun că noua constituție a fost binecuvântată de Petrache Lupu și că acestui fapt se datoresc aceste rezultate deadreptul miraculoase.

Cuvântul Prietenilor

SINGURA SALVARE: INTOARCEREA LA NATIONALISM ne spune Dr. Carlos Montenegro, ambasadorul Boliviei in Chile

DOCTORUL Carols Montenegro este, dintre latino-americani, acela care posedă, cu siguranţă, cunoştiinţele cele mai intinse despre ţara noastră. Cititor neobosit, cunoştea deja, acum cinci ani, când pentru prima cară am avut bucuria să intrăm în contact cu dânsul, tot ceiace publicase în englezeşte) Regina Maria, întreaga operă a lui Panait Istrati, câteva lucrări (pe care noi şi astăzi le ignorăm) de Peter Neagoe şi "Preliminaires de la Guerre", de Gr. Gafencu. Desfidem pe orice compatriot să fi posedat, la acea epocă, informaţii tot aşa de abundente despre literatura boliviană.

Cu asemenea precedente literare nu ne miră să-l găsim pe doctorul Carlos Montenegro, după 1949, in permanente şi cordiale relaţii de prietenie cu Românii, exilaţi ca şi dânsul, la Buenos Aires. Il intâlnim astfel, cu compatriotul nostru Alexandru Francu, la co-direcţia SIP ului (Servicio Intercontinental de Prensa), cu prietenul Vintilă Horia in redacţia "Dinamicei Sociale", cu camaradul Ovidiu Găină la fundarea revistei PRENSA MUNDIAL, ce stă să apară.

Fundator al primei mişcări naţionaliste boliviene (în numele căreia şi-a făcut ucenicia in "universul concentraţionar" al Chacoului, unde guvernul bolivian de atunci l-a exilat, sub inculparea de a fi fascist), co-fundator şi principal doctrinar al partidului MOVIMIENTO NACIONALISTA REVOLUCIONARIO (in numele căruia, ca si Doctorul Paz Estenssoro, Augusto Cespedes şi alţii, a luat calea exilului şi a trăit până în vara anului acesta ca refugiat politic la Buenos Aires), Dr. Carlos Montenegro a fost ministru de Agricultură şi mai târziu ambasador în Mexico sub guvernul naţionalist al lui Villarroel. In anii de exil şi-a câştigat existenţa colaborând la principalele publicaţii din America Latină şi editând una din cele mai documentate şi mai combative reviste ale Continentului: SEA (Sintesis Economica Americana). Astăzi, numit ambasador al Boliviei în Chile, Dr. Carols Montenegro părăseşte Buenos Aires unde, pe lângă numeroşi prieteni argentinieni, lasă un grup de incercaţi admiratori şi camarazi români.

Dăm in cele ce urmează un rezumat al declaraţiilor pe care a binevoit să ni le facă în ajunul plecării sale in Chile.

—Bolivia, cu un teritoriu de un milion de km. pătraţi şi 4 milioane de locuitori, România, cu 300.000 km. pătraţi şi 20 de milioane de locuitori, reprezintă în continentele respective naţiuni "mici". Ce rol le atribuiţi in sforţările actuale de reorganizare a comunităţii mondiale?

—Kilometri pătraţi şi milioanele de locuitori sunt cifre care grăiesc mai degrabă imaginaţiei tocite a statisticianului. Naţiunile nu sunt mari sau mici după suprafaţa sau după cantitatea de contribuabili, ci după valorile ce ştiu să le suscite. Invingătoarea imperiului persan, Grecia clasică, nu reprezenta — nici în oameni, nici in pogoane — decât o fracţiune neînsemnată din imensitatea colosului histaspic. In intâlnirea dintre cele două natiuni care a fost cea "mare"? In ciocnirea ruso-niponă, dela inceputul veacului nostru, n'a fost "mic" colosul cu picioarele de argilă, căruia îi lipseau calităţile de decizie, curajul şi spiritul de abnegaţie ai viitorilor Dv. aliaţi din Axă care era un triunghiu?

Tot astfel cred că pe eşichierul mondial pionii nu se vor mişca geometric, in exemplificarea seacă a unei reguli matematice (suprafaţa multiplicată cu numărul locuitorilor), ci politic-spiritual, în desfăşurarea dinamică a forţei ce-o cuprind, a en-ergiei ce ştiu s'o genereze.

—Acestă forţă însă trebuie să fie comensurabilă. N'o putem evalua oare in realizările concrete în care se traduce, să zicem in kilowaţi-ore sau în cai-putere?

—Glumeşti sau vrei să mă provoci. Evident, nu putem dispreţui realizarile practice, vizibile, pe care diferitele comunităţi organizate (in state, deocamdată) le infăptuiesc. Insă îmi place să cred că nu consideri Sovietele superioare României pentrucă la Dnieprostroi se produc mai mulţi kilowaţi decât la Ovidiu II, după cum nu mă poţi convinge a considera superioară formula de existenţă yankee, pentrucă la Detroit se produc milioane de automobile şi la Cochabamba niciunul sau pentrucă anglosaxonii ingurgitează cinci mii de calorii zilnic pe când indienii nostri din mine de-abia nu mor de foame. Producţia de bunuri, eficienţa **industrială, au, fireşte, meritele lor, dar nu ele atârnă determinant în balanţa in care se apreciază un tip de civilizaţie, o formulă de umanitate. Pentrucă milioanele de kilowaţi sovietici nu pot justifica atrocităţile universului concentraţionar în care libertatea s'a subţiat la inconsistenţa unei năluci, după cum corned-beeful, frigiderele şi televizoarele cu supra-ecran nu pot face admisibile practicele imperialiste şi tendintele "colonizatoare" ale "marei" democraţii pe care Dv. o admiraţi, care însă pentru noi, latinii din America, ese tot aşa de dăunătoare cum, pentru voi Românii, de-alungul secolelor, a fost dăunatoare prezenţa brutal expansionistă a Rusiei.**

—După ce criterii atunci putem măsura valoarea unei naţiuni, superioritatea unei civilizaţii?

—După doza de umanitate pe care o cuprinde. Din câte am citit despre ţara Dv. ştiu că printre Români există ca virtute cotidiană — şi tocmai deaceia, in ceiace mă priveşte, superioară, pentrucă tipică — "omenia", acel respect frăţesc faţă de dreptul la vieţă al aproapelui, faţă de libertăţile lui individuale, respect care depăşeşte rigidele edicte ale Codului, intrucât este suavizat, umanizat, de spiritul de cooperare, de sărire intr'ajutor, de dragoste ecumenică ce, pare-se, sunt toate cuprinse in noţiunea Dv. de omenie. Nu altfel se petrec lucurile la noi, bolivienii, unde amalgamul între catolicismul combativ, dar totuşi creştin al cuceritorului şi minuatele virtuţi morale ale incaşilor, fundatorii imperiului cel mai paşnic si cel mai echitabil din câte le-a cunoscut omenirea, au creat un stil de vieaţă profund creştin şi profund umanistic, cu atât mai uşor exploatabil de hienele imperialismului capitalist.

—Atunci?

—Atunci credinţa mea fermă este că rolul naţiunilor "mici", ca România, ca Bolivia, ferite de morbul devastator, desumanizant al imperialismului, al poftei de pradă, de nemasurată imbogăţire, de insaţiabila sete de putere, este de a păstra tezarul umanităţii creştine, aşa cum le-a fost transmis si al căror ultime depozitare par să fie şi, distilându-l de toate impurităţile adventicii şi a-l oferi, astfel epurat, din nou în pildă umanităţii.

—Care sunt aceste impurităţi necreştine ce s'au adăogat cu timpul civilizaţiei noastre?

—Noţiunile de falsă democraţie, materialismul, apetitul de putere cu consecinţele lui: exploatarea omului prin om, aservirea naţiunilor de către alte naţiuni.

—Şi remediul?

—Este intoarcerea naţiunilor la înţelepciunea lor nativă. Nu cu formule importate, oricât ar fi de sublime in aparenţa lor, se pot salva colectivităţile. Formulele de import nu pot niciodată prinde rădăcini. Mai rău: distrug, prin dezagregare, şi formele de viaţă autohtonă, singurele viabile. Singura salvare deci, a natiunilor, este întoarcerea la naţionalism. Naţionalismul înţeles ca un stil de vieaţa proprie fiecărei colectivităţi naţionale, un stil de viăţă bazat pe tradiţie seculară şi conform coordonatelo: spirituale, rasiale, geografice ale fiecărei naţiuni. Naţionalismul acesta nu are nimica în comun cu şovinismul nici cu rapacitatea, aşa cum din greşală s'a crezut, pentrucă o mare putere naţionalistă din Europa a luat numele naţionalismului în deşert. Dv., de altfel, legionarii, sunteţi cei mai în măsură să înţelegeţi acest fel de a gândi. Am impresia că ne este comun. După cum am certitudinea că numai o politică naţionalista poate scoate umanitatea din impasu în care s'a angajat. Pentruca naţionalismul este respectul realităţii, intr'o lume rătăcită de fabricanţii de ideologii, este respectul învăţămintelor naturii, intr'o lume sugrumată de suprastructuri artificiale.

—Drept incheere, aţi voi să-mi impărtăşiti im-

O INTREBARE

SE pune întrebarea printre emigranții români, ce s'ar putea face în ceasul de față pentru țara noastră?

Mulți cred că cel mai bun lucru de făcut ar fi să aștepte începerea războiului, să lase lumea occidentală să se războiască, iar la sfârșit să întindă mâna la americani pentru a primi în dar un bilet de avion, de vapor, sau de tren, câțiva dolari, — un pachețel de cruce roșie și un steguleț treicolor pentru a se prezenta în țară ca eliberatori ai neamului.

Ba mai cred unii că sunt îndreptățiți de a fi ajutați pe tot timpul de așteptare și că au dreptul la o subvenție care să le permită a se bucura de viață. Dacă din întâmplare au pus mâna pe o parte din fondurile statului român din străinătate, — mai încearcă să acapareze și toate fondurile de ajutorare date de americani și de diferite organizații internaționale pentru emigrația românească. Împart banii pe ascuns (cum s'ar zice politic) între ei, — nelăsând nici o centimă pentru zecile de mii de refugiați lipsiți sau bolnavi — și își închipuie că luptă din greu pentru a afirma rezistența sau existența românească în lume.

Toți aceștia cari se cred azi elita emigrației românești, — lasă să se înțeleagă că adevărata lor misiune va începe abea după desrobirea țării.

Atunci vor trebui, — ei și numai ei, să reorganizeze administrația Statului, — să facă tribunale excepționale pentru a judeca pe toți aceia pe cari — ei și numai ei — îi vor socoti vinovați de cele petrecute. Își vor relua casele și averile pierdute, vor încasa despăgubiri copiase pentru pagubele avute, — pentru câștigul nerealizat și pentru toate suferințele existente și neexistente. Vor ocupa ministere și înalte demnități, — dar mai ales vor deveni ei și familiile lor beneficiarii marilor afaceri, — adică a marilor câștiguri cari nu se bazează pe muncă, ci pe specularea mizeriei altora.

Pentru biata Românie vor pregăti o viață mai bună, adică vor aduce aceiași stare de belșug și fericire dinainte de 1940, data la care au scăpat în oarecare măsură controlul lucrurilor din țară, cu excepția câtorva luni după acel faimos 23 August, timp în care au dat mâna cu Ana Pauker, pentru a contribui la îndreptarea lucrurilor rămase de pe urma naziștilor și la omorîrea Mareșalului Antonescu.

Și România va trebui să fie fericită, iar dacă totuși va îndrăsni să nu fie, o vor învăța domniile lor minte, vor introduce starea de asediu, — vor introduce cenzura, — și va putea citi după aceia toată lumea în gazete cât bine și câtă fericire este în țară. — Iar dacă totuși vor mai fi nemulțumiți, — atunci aceștia trebue să fie desiguri trădători de țară și pentru ei există pușcăria, — lagărele de concentrare și la nevoe pot fi uciși fără de judecată, deoarece aceasta este soarta trădătorilor de țară.

Credem că toți care gândesc sau procedează în acest sens trăesc în afara de comunitatea neamului, dar mai ales se exclud singuri dela viața României de mâine.

Intreaga omenire se frământă și caută în momentul de față o nouă orientare politică și socială.

După cum spunea zilele trecute un om politic nordamerican; "după două mii de ani de civilizație creștină, omenirea caută azi mai mult ca oricând un sistem eficace pentru asigurarea libertății omenești, pentru proteguirea minorităților și pentru o orânduire socială mai dreaptă. Se caută un drum pentru fericirea oamenilor și a popoarelor, — se caută desăvârșirea orânduirii și conviețuirii omenești pe pământ". In științe, — dar mai ales în tecnică, s'au realizat în ultima sută de ani progrese nebănuite. S'a ajuns la dominare și dirijarea elementelor și fenomenelor, realizându-se intervenții miraculaoase în tainele vieții și ale naturii. Tot acest progres se datorește avântului spre perfecțiune, care a fost stimulat de egoismul omenese spre a fi exploatat ca izvor de bogăție.

In domeniul politic și social, cu mici modificări formale, trăim aproape în acelaș stadiu ca și acum 2.000 de ani. Nu s'a putut realiza niciun progres de seamă și orice avânt a fost înăbușit de către spiritul egoist al conducătorilor de popoare.

S'au falsificat 2.000 de ani de viață creștină, — s'a falsificat concepția asupra iubirii deaproapelui, — s'a falsificat esența creștinismului. Guvernanții și politicienii l-au subordonat pe Dumnezeu omenescului din el, — iar dacă au intrat în biserici la câteva sărbători tradiționale nu l-au întâlnit nici odată pe Iisus deoarece era prea mic în raport cu respectabila lor persoană. Dar ca o consecință a evoluției lucrurilor, progresul tecnic va aduce după el și progresul social, iar viitoarea sută de ani va schimba total orânduirea vieții omenești pe pământ.

De mai bine de 25 de ani Mișcarea Legionară se găsește în plin divorț sufletesc cu lumea politicienilor cari au oprit și opresc desvoltarea firească a neamului desvoltarea firească a neamului românesc. In pas cu mersul vremii ea luptă pentru o

altă viață a poporului nostru. Astăzi ca și eri noi vedem în mod deosebit rostul emigrației românești, dar mai ales tindem spre o viață deosebită de cea pe care o doresc ei pentru România de mâine.

Noi vedem o misiune dinamică și nu statică a emigrației. Luptăm permanent pentru formarea solicrearea unui spirit combativ îmdarității românești și pentru potriva tuturor negativiștilor, a tot ce este contrar aspirațiilor neamului.

Pentru combaterea ereziei comuniste noi aducem soluții în loc de cenzură și stare de asediu, o combatem cu toată puterea noastră de luptă sacrificând dacă e nevoe viețile noastre drept pietre de temelie la zidirea României de mâine. Cu acelaș spirit de jertfă, stă gata în țară alături de noi majoritatea conștientă a poporului.

Jertfim bucăți de pâine muncite amar și rupte de la gură, căutând prin presa noastră să pregătim conștiințele pentru o viață mai bună pentru țară, cu totul diferită de cea de până acum. Nu mai vrem să revie povestea țării bogate cu oameni flămânzi, — cu problema maramureșenilor, — a moților, — a râiei, — a păduchilor, — a caselor cu dușumele de pământ și a altor probleme fără de șir.

Nu de tribunale excepționale va avea nevoe țara, — ci de dragoste și înțelegere pentru rănile descnise și pentru vindecarea lor.

Nu vom distruge orice sistem și orice rânduire vom găsi acolo numai de dragul distrugerii, — ci dacă vom găsi lucruri bune le vom folosi, iar pe cele rele le vom îndrepta, — armonizând totul cu interesul neamului românesc. Vom construi o viață pe care generațiile viitoare vor avea datoria să o perfecționeze mereu tinzând către ridicarea omului către Dumnezeu, — către dreptatea care există în Dumnezeu și în natura lucrurilor, — spre deosebire de dreptatea făcută până acum de oameni cu scopul de a apăra interesele desfrânate ale egoismului omenesc.

Ori cine își pune cinstit întrebarea care parte a emigrației românești merge pe linia intereselor neamului, nu va găsi decât un răspuns. Răspunsul care îl vor da mâine milioanele de români în țară.

Nicolae Simeria

---

presia cea mai agreabilă ce v'a rămas din contactul Dv. cu colectivitatea românească exilată?

—Fără nici o ezitare: este cinstea ce mi s'a făcut de a fi prezentat A. S. R. Principesa Ileana. Aveți într'însa nu numai o femee de o majestuoasă frumusețe și de o inteligență puțin comună, ci și o compatrioată ce posedă intr'un grad înalt simțul datoriei către neam. I-am fost prezentat în redacția unei gazete pe care ea o fundase; mi-a făcut cinstea să mă invite la căminul ctitorit și întreținut de dânsaă am fost la biserica ce din truda ei s'a înfiripat; am aflat de toate binefacerile ce, discret și fără reclamă, le-a întreprins printre necăjiții comunității. Iar recent i-am citit minunata carte "I live again", model de gândire și simțire națională și, dacă nu mi-ar fi teama s'o "compromit", aşi zice: naționalistă.

Va invidiez pentru norocul ce-l aveți de a vă bucura în exil de prezența activă, stimulantă, exemplară a unei asemenea femei, încarnare autentică și realizată a vechilor virtuți regale. Iată dece singura imagină pe care o găsești în biroul meu este aceia a ilustrei Dv. compatrioate.

Intr'adevăr, în sala de lucru a doctorului Montenegro, capitonată de cărți dar lipsită de orice ornament, se detașază — punct luminos într'un ambient de monahală austeritate — fotografia cu dedicație a Domniței Ileana, straluicita noastră ambasadoare în lumea americană.

I. F

LEGIUNEA SI MUCITORIMEA

La 25 Octomvrie se împlinesc şaisprezece ani dela înfiinţarea Corpului Muncitoresc Legionar.

Adunaţi în jurul troiţei din Azuga, muncitorii reprezentanţi ai tuturor profesiounilor jură credinţă Legiunii şi păşesc pe luminosul drum arătat de Căpitan, care le făgădueşte o viaţă mai bună, mai omenească în sânul neamului românesc.

Dragostea de care s'a bucurat Mişcarea Legionară din partea noastră, a muncitorilor, se datoreşte, în primul rând, marei preţuiri a muncii manuale de către Corneliu Zelea Codreanu şi legionarii lui.

Mi-aduc aminte ce frumoasă înfăţişare aveau, în anii 1933-36, taberele de muncă dela Bucureştii Noi, Cărămidaria dela Giuleşti, Gutenberg şi altele, unde, alături de zidari şi palmaşi, admiratori ai Legiunii, îşi muiau mânile şi-şi murdăreau hainele în var şi pământ studenţi, avocaţi, medici, profesori universitari, ofiţeri superiori, etc., fără să facă deosebire de clasă socială, de pregătire intelectuală şi îmbrăcăminte. Pentru întâia dată noi, muncitorii români, suntem trataţi cu dragoste şi simpatie de intelectualitatea românească.

După lucru, seara, în jurul focului, ca pe timpuri străbunii noştrii, stăteam alături de ei şi ei ne povestau din trecutul nostru de neam viteaz şi creştin, ne spuneau poveşti şi glume, se îngrijeau de necazurile noastre ca şi când am fi fost rudele lor cele mai apropiate. Inainte, am fost înşelaţi, bătuţi, furaţi şi batjocoriţi. Alături de legionari ne simţim încă-ziţi, preţuiţi şi înfrăţiţi.

Nu e de mirare deci că muncitorii români părăsesc rândurile comuniste şi socialiste, ţărăniste, liberale şi a celor nepăsători şi se leagă cu trup şi suflet de idealul legionar.

In taberele de muncă legiona-

re, noi, muncitorii, am simţit şi am văzut că munca noastră poate fi şi preţuită, nu numai exploatată. Am văzut că nu trebuie să ne fie ruşine de haina de lucru sau de meseria ce-o practicam, care era prilej de bătaie de joc în ochii politicienilor.

Legiunea nu ne-a socotit ca pe nişte unelte, făgădundu-ne măriri de leafă în schimbul voturilor, ci ca pe nişte prieteni şi camarazi pe care voiau să-i ridice mai sus, luminându-le orizontul şi arătându-le adevăratele adevăruri şi frumseţi. Acea vestită exploatare a omului de către om cu care comuniştii împuiau capetele noastre o credeam rezovată, pentrucă atunci când intelectualii legionari se coborau în mijlocul nostru, o făceau în aşa fel, încât noi, muncitorii, nu simţeam nici un fel de deosebire de clasă socială. Ne simţiam într'o mare şi uriaşă familie în care singura deosebire ce trebuia îndepărtată era aceea a caracterului.

Lupta pe care a dat-o muncitorimea intrată în rândurile Legiunii a fost aceea ce-o dădea în parte fiecare legionar: lupta cu el însuş pentru curăţirea sufletului de toată mizeria şi murdăria din el, datorită unei educaţii mincinoase şi fără credinţă în Dumnezeu.

Fiind preţuit ca om, ca factor social, ca român şi creştin, muncitorul şi-a înălţat sufletul şi sa ridicat la înălţimea demnităţii celor ce-i arătaseră rostul lui pe pământ.

Pentru întâia dată în istoria României, muncitorul şi-a dat seama că singura deosebire de clasă în sânul neamului este deosebirea de clasă a caracterului.

Gândul nostru nu mai este acela de a deveni bogaţi în schimbul sărăcirii altora, ci acela de-a ne îmbogăţi sufletul şi virtuţile care au fost altădată cunună de preţ a Voevozilor şi tribunilor nostri. Invăţându-ne pe noi să preţuim bogăţiile sufletului, legionarii au şters cea din urmă deosebire ce a fost între noi şi ei. Ei s'au coborât la noi, preţuindu-ne nunca braţelor, iar noi ne-am ridicat spre ei, preţuindu-le năzuinţa spre curăţenia sufletului.

REVISTA PRESEI

DACIA, № 9

Excelentul confrate de la Rio, cel mai legionar ca ton, din câte apar în pribegie, prezintă un frumos exemplu de realizare naţionalistă. Fidel (din păcate) principiului de a nu polemiza cu nimeni, DACIA este blânda cu toată lumea, dar simţim că-şi muşcă frâul.

Animatorii revistei, camarazii Faust Brădescu, I. G. Dimitriu şi Ing. Dumitru Mihăescu semnează viguroase articole de politică generală.

Studiind coordonatele geografice, strategice, economice şi demografice ale României, Ing. Mihăescu demonstrează că ţara noastră este adevăratul pivot al viitoarei Federaţii estice europene. Dr. Faust Brădescu, intr'un comentariu destinat cititorilor de limbă engleză, le arată că perdeaua de fier nu este un zăgaz, în dosul căruia Occidentalii ar putea dormi liniştiti, ci o linie în mişcare, înaintând necontenit.

Soarta de azi a Românilor, Polonezilor, etc. va fi mâine soarta Occidentului, dacă acesta nu va sti să iasă din primejdioasa-i mentalitate defensivă.

Comemorând împlinirea a 13 ani dela asasinatele în masă, ordonate de Marea Canalie impotriva a mii de tineri legionari, dl I. G. Dimitriu evocă în emoţionante "portrete legionare" figura Părintelui Duminică Ionescu şi a lui Valeriu Cârdu. Semnează deasemeni o substanţială recenzie a cărţii dlui Horia Sima, "Destinţe du Nationalisme".

Compatriotul Lucian Furdui publică o notă despre chestiunea evreiască, notă care ameninţă să fie prima dintr'un ciclu consacrat acestei spinoase dar nu prin vina noastră mereu actuale probleme.

LEGIUNEA SI MUNCITORIMEA

(continuare din pag. 14)

De atunci cu adevărat poate spune muncitorul legionar că păşeşte cu fruntea sus şi cu pasul de stăpân.

Oare există o mai frumoasă stăpânire decât aceea a bogăţiilor sufleteşti?

NICOLAE TEBAN.

REPREZENTANTUL nostru administrativ pentru Canada este d-l Chirila CIUNTU, 1334 Pierre Ave. Windsor Ont, Canada.

Impotriva minciunii (cont.)

intr'un animal dresat. Pentru preschimbarea copiilor de azi şi de mâine în roboţi lipsiţi de orice spiritualitate, docilă oaste a dictaturii lor!

Pentru permanenţa metodelor lor de "egalare" decapitând valorile, lăsând conducerea popoarelor, celor mai inapţi dar mai plini de ură şi de complexe de inferioritate, a celor ce au substituit credinţei şi iubirei de patrie, ura de clasa.

Pentru pacea lor!

Sunt, din nefericire, numeroşi cei neinformaţi, cei "copţi" pentru a cădea în mrejele infernalei minciuni ş a propovădui, imbecili, mai departe.

Acestora mulţi, noi cei ce suferim în trupul ţărilor noastre veninul acestei minciuni, să le deschidem ochii!

Să le arătăm ce ascunde minunata lozincă!

Si fie ca îndatorirea noastră de a lupta împotriva întinderii acestei minciuni, să constituie încă unul din factorii de înţelegere a lor din policroma tabără care crede în cruce şi în neam!

"Insemnări"

CONTRA LA ADMISION DE SATELITES EN LA ONU

EL 2 de julio último pasado los Comités Nationales Búlgaro, Húngaro y Rumano en perfecto entendimiento con la Unión Internacional de los Campesinos, que agrupa representantes de doce países de detrás de la Cortina de Hierro, dirigieron un memorandum al Secretario General de la UNO, Sr. Trygve Lie. Se demuestra en este memorandum la imposibilidad moral de dar acceso a los gobiernos satélites en la Organización de las Naciones Unidas. Recalcan los representantes de los países ocupados por la Unión Soviética que los gobiernos satélites no representan a las naciones respectivas, sino que son meros títeres en las manos del Kremlin.

REVISTA PRESEI

CURIERUL CREȘTIN,

August - Sept.

Buletinul Bisericii Române Unite din Buenos Aires se prezintă intr'un opulent tom de 112 pagini. Distingem, printre numeroșii colaboratori, inspiratul editorial al Domniței Ileana, prezentă și prin trei emoționante fragmente din cartea "I live again", cu meșteșug tălmăcite de M. Dimitriu, un articol despre însemnătatea unirii, de Pr. Gh. Rusu, o critică ternică a comunismului, din punctul de vedere al concentrării mijloacelor de productie, de Mihail Mărculescu și note critice de Vintilă Horia și Titu Mihăilescu.

BIRE, Nº 18

Revine asupra cauzelor demisiei dlui Carol Davila dela direcția "Cronicei Românești". Gazeta pariziană susține că motivele "reale" ale acestei dimisii sunt imixtiunile conducerii lui "Free Europe" în propaganda românească și impunerea la secția românească a unor oameni necunoscători ai situației. Aceasta-i o versiune.

Alta, susținută tot de BIRE, dar atribuită corespondentului său dela New York, este că dl Davila ar fi fost silit să se retragă, din cauza cursului antisemit ce luase "Cronica".

Din curiozitate am răsfoit colecția. Singurul articol "antisemit" este un răspuns foarte cuviincios la bolovanul destul de insolent pe care, acum vreo doi ani, l-a aruncat în apa liniștită a exilului dl Samuel Labin, fostul director al "Adevărului" și "Dimineata", din epoca eroica a democrației, când apărau pe Ana Pauker și pe asasinul Goldstein, dar cereau cu glas mare condamnarea exemplară a "văcăreștenilor". Cu intenție deliberată și cu tare puțin tact dl Samuel Labin, în loc să tacă rușinat că atâția dintre coreligionarii săi servesc Sovietele și, în calitate de comisari, politruci sau simple bestii fără grad, țin sub biciu un neam întreg și-l asasinează cu dospită ură rasială elitele, în loc să tacă, s'a trezit vorbind și pe vreo două-zeci de pagini ne-a arătat cum într'o țară de bicisnici singuri cetățeni activi și utili, deci singurii ce meritau a avea drepturi, erau coreligionarii dsale, aceiasi care astăzi își arogă toate privilegiile. Liber s'o facă.

Nimeni dintre noi n'a protestat, iată, nici măcar pe calea presei, convinși fiind că, intr' țară liberă și democrată ca Statele Unite, se va putea răspunde atacurilor cel puțin cu tot atâta libertate și pe tot atâta spațiu cat fusesera concedate atacantului.

Iată însă că la prima emboșă de întâmpinare, așa de timidă și de ineficace de altfel, sancțiunea a venit implacabilă: dl Davila, care slavă Domnului, dăduse și despre "democratismul" său probe și despre filosemitismul său constant probe mai mult decât decente, a trebuit să-și facă hara-kiri. Eram tocmai pe punctul de a-l adresa un cumpănit omagiu, cu toate rezervele ce le avem față de discutabila dsale persoană, când iată, confratele BIRE ne transformă elanul în desamăgire.

Intr'adevăr, BIRE care știe multe afirmă că "nu este exclus ca conducatorii lui "FREE EUROPE" să admită punctul de vedere al dlui Davila".

Si care-i acest punct de vedere? Că articolul (repetăm, tare palid si inodor) reputat ca antisemit, i-ar fost impus lui, Carol Davila, contra voinței sale, Carol Davila. Nu mai spunem nimic. E totusi păcat: ne-ar fi plăcut să întâlnim oameni și printre adversari. Nu-s.

VERS, Nº 3

Daca INDREPTAR este, tipografic, cea mai frumoasă publicatie e exilului, revista dlui Novacovschi o urmează de aproape, constituind, din șirul mimeografiatelor, cea mai completă reușită.

Studii intinse, nu intotdeauna de actualitate, semnează dnii Claudiu Isopescu, Marcello Camilucci, Pr. Ioan Popa, Stefan Baciu. Excelenta antologia toamnei, cu versuri de Eminescu, Arghezi, Rosca, Antonovici, E. Zaharia Copilu-Cheatra, Vintila Horia, St. Nicoara si Nicolae Novac. Doua istoriare cu tâlc politic semnează J. N. Manzatti, al cărui nume, in această forma, nu comportă căciulă pe a.

Insemnari No. 12 - Octomb. 1952
Reg. Propr. Intel. 371931.

Redactia: Calle Juncal 3423 Pt. baja A.

Administratia: Ion Roșu, Pasaje del Temple 2519.

Trimiteri de abonamente se primesc pe adresa administrației.

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	Ptas.	3.—
Austria	Sch.	0.50	Elveția	Fr.	0.30	Uruguay	Pes.	0.30
Belgia	Fr.	8.—	Franța	Fr.	25.—	U. S. A.	Doll.	0.10
Brazilia	Cruz.	3.—	Germania	DM.	0.35	Venezuela	Boliv.	0.40
Chile	Pes.	5.—	Italia	L.	40.—			

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO -- ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.